

Tajemství svatého Grálu

Co je to Svatý grál nebo pohár Svatého grálu? Vyprávějí o něm starověké mýty, zmiňují se o něm středověké balady a písně. Tajemství legendárního krále Artuše stále láká svou záhadností a přitahuje zraky badatelů i pisatelů sci-fi.

Ale na základě čeho vznikly všechny ty mýty o králi Artušovi a jeho rytířích kulatého stolu?



V jednom snění se podařilo dostat se do toho světa, který se pro nás najednou stal tak pohádkovým. Tam jsem se ocitla v těle očitého svědka legendárních událostí. Zdálo se, že myšlenky staříka byly mimovolně přeloženy do našeho jazyka a ten vzdálený čas se najednou stal blízkým a srozumitelným. Když jsem začala zapisovat text jménem očitého svědka, najednou se seřadil jako středověká balada...

...Slunce zapadalo a zelené kopce daleko pod obzorem zhnědly. Mraky, které nad nimi visely, se zbarvily do zlatova. Brzy se do údolí snese soumrak. A vysoko na kopci zčernala věž a z ní vybíhající silné stěny hradu.

Někde dole jsou rozmístěny domky, kde brzy všichni usnou pod hvězdným závojem oblohy.

Hle, najednou jsem se ocitla v těle šedivého staříka...

Mřížové okno hradu vrhá dlouhý stín na kamennou podlahu místnosti. Dovnitř vane tichý vánek a těžké závěsy se pohupují. Mihotavá pochodeň na stěně, široká stříška baldachýnu s krucifixem na vrcholu a ohnivý lesk starého brnění, s nímž si pohrávají plameny, jsou tak obvyklé a důvěrně známé, jako bych tu žil celý život.

Ano, moje kdysi vyšívaná košile je roztřepená, potemněl řetízek - starodávňý dárek od náčelníka, a starý plášť tiše visí na zdi. A jen slabý odlesk úlomku prastarého poháru nedá zapomenout na minulé dny.

Tento úlomek je nejcennější věcí na světě. Úžasný nepozemský kámen - to je materiál, z něhož je vyroben. Kolik krve bylo prolito kvůli této věci, kdysi nádhernému poháru, který Ježíš držel ve svých rukou.

A náš náčelník Artuš je teď jako silný medvěd, je v pasti a nemá kam jít. Zbývá jen podivuhodná země, kam nás zavede starý čaroděj. Zná dávné obřady a ty bohy, které naši předkové uctívali. On, Merlin, nás zachrání před zajetím a tento kámen nebude poskvrněn.

Ano, odejdeme, odejdeme do nám neznámého světa, který je zde na Zemi neviditelný, ale tam neuvidíme ty dravce, kteří obléhali hradby. Jsou schovaní, večer je klid, ale za úsvitu je tu potkají jen kameny a nic nedostanou.

Úlomek poháru se stále mihotá, a proběhly vzpomínky na dávné časy, dávná léta, kdy se náš náčelník rozhodl najít a přivést sem velký poklad Východu. Měl zachránit celý svět.

A teď vidím, jak Artušův bílý kůň netrpělivě frká a vůdce vylétne do sedla. Spěcháme: on a jeho věrní přátelé. Tam vpředu na nás čekají prastaré kameny (Stonehenge) zalité sluncem a už se blíží hodina, kdy ono projde mezi nimi.

Zvládli jsme to. Obři čekají na poslední chvíle. A teď ze Slunce letí zářivý paprsek a zasáhne dutinu balvanu obroušeného větry.

Artuš stojí v pokleku, bílý plášť se dotýká země, hustý plnovous mu v záři paprsku hraje zlatem a pramen vlasů mu padá přes ramena. Jeho oči jako by viděly tajemství.

Potom řekl, že se mu ve vidění zjevil pohár z ohnivého kamene, který přišel z hvězd. Ten kámen jsme nazvali Grálem, velkým, nepřístupným a plným tajemství zrození světa. Byl před námi skryt za tisíce zeměmi a nám bylo souzeno přinést jedině pohár, který byl v rukou velkého Proroka. Říkali jsme mu pohár Svatého grálu a byl pro nás tehdy jako přízrak, jako jiskra nebo hvězda, která nás vedla na naší cestě a chránila nás před jazyky zla.

Následovali jsme ho, a tisíce zemí se před námi mihaly jako listy zažloutlé knihy.

Držel ho v rukou Ježíš, podivuhodný osvoboditel světa, a tak jsme jako svůj prapor nesli velký kříž, toto prastaré znamení vesmíru, na němž odevzdal svého ducha, aby znovu povstal a upevnil se na zemi.

Jeho učení je krásné, ale jen lidé ho považují za své. Omlouvají své malé i velké hříchy a nazývají to křesťanstvím.

Velká země, která zabírala země na jihu a východě (Římská říše), se rozpadla a nyní jí vládne někdo, kdo se nazývá křesťanem (papež). Ctí však spíše Tele než

pravdu Kristova učení. A kvůli penězům a své bezcenné moci odstranili „svatí muži“ s křížem pravdu z knih Písma. Náš svět zapomněl, že Ježíš žil na Východě, že putoval přes Persii a Indii do velkých hor (Himálaje), kde mu poslové dávných učitelů předali velké poslání: vést nás dál ke Světlu.

Ti, kdo nosí kříž, okradli lidi o naději a oklamali svět i samotného Krista. Říkali, že život je člověku dán jen jednou, a pak už bude jen peklo nebo blažený neužitečný ráj. Blázni, za jeden život nevytvoří ani setinu, aby se navždy dostali do stejného ráje. Lidé jsou strašeni podivuhodnými příšerami, které jsou pouze produktem jejich myšlenek.

Možná, že ten velký pohár, svědek Kristova utrpení a tajemství stvoření, dokáže rozzářit naše srdce. Musí nám přinést mír.

...Pamatuji si, jak jsme na lodi zápasili s vlnami a stěžeň tam vrzal. Zběsilé moře bičovalo bok lodi, ale víra byla silnější.

Modlitby se nesly k nebesům a meč nahradil nám kříž (byl zapíchnutý a rukojeť představovala kříž). Věřili jsme, že se stane zázrak, a nebe nám odpovědělo. Najednou se mraky v mžiku rozptýlily a slunce obarvilo plachtu s křížem. Hlučné vlny utichly a byl vidět druhý břeh.

Co nás tam čeká? Bylo nás málo, ale naše silná zbroj a meč - náš věrný přítel byli stále s námi, a hlavně naše víra a pomoc nebes. Nemuseli jsme se ničeho bát, vše už bylo předem rozhodnuto.

Viděli jsme podivné země, kde se slunce neschovává za mraky, kde jsou pole a zahrady úrodné a šťavnaté ovoce láká ze stinného listoví a hrozny dozrávají klidně pod sluncem.

Bělostné domky jsou roztroušené jako oblázky na břehu moře. Maminčina řeč byla zpočátku nesrozumitelná, ale pak jsme se jako děti naučili mluvit. Podivné chrámy s půlměsíci nebo kravskými rohy korunujícími jejich kopule. A podivné oblečení v denním žáru. Na ulicích nebyly vidět ženské tváře.

Viděl jsem ty svůdné čarodějky, cinkající zlatem a skrývající krásu pod závojem. Jen občas jako černý diamant probleskne jejich pohled, pro který vousatí muži přicházeli o život v soubojích s dýkami.

Národy Východu jsou vznětlivé, sotva jiskra vzplála, vypukla válka. Nejednou jsme museli bojovat ve velkých i malých šarvátkách. Pestrobarevné župany a turbany, rozseknuté na polovinu, létaly na cáry.

Ale Bůh zachoval cti hodné a my jsme spěchali k cíli.

Cestou se stále častěji objevovaly pouštní písky a zrzaví velbloudi, jaké v našich končinách nenajdete. Ale tady jsme opět u vody a zeleň poskytuje úkryt unaveným poutníkům.

Mezi těmito skalnatými kopci kdysi chodil Ježíš. Možná právě tady odpočíval ve stínu, možná právě tady hovořil se svými učedníky, možná právě tady byl kdysi pohár, který s sebou vždy nesl.

Ale Jeruzalém je před námi a my opět sedláme koně. Můj věrný přítel se chápavě dívá ryšavou mordou. Je připraven nést mě dál.

Vystoupali jsme na šedivý kopec a dole se otevřelo údolí, v němž leží bílé město Kristovo. Už se kolem nás míhají úzké uličky a zástupy pestrých lidí, velbloudů a oslů.

Někde tady na okraji města musí být právě ta zahrada ve stínu stromů, kde Ježíš trávil trýznivé okamžiky. Getsemanská zahrada, kde by nyní mohla být...

Šedovlasý stařík nám ukáže cestu, a klapot kopyt a jsme na místě. Ale kde je zahrada? Je celá zarostlá, letité stromy jsou propleteny svými kořeny navždy.

A opět správné rozhodnutí: vznášíme svou modlitbu k nebesům. Ó, zázrak, stejný paprsek ze slunce, který byl mezi kameny rodné země! Osvítil balvan propletený kořeny. Tady byl Ježíš! Zde se modlil! Prosil Otce, aby pohár odnesl za něj. Ano, díval se na tento pohár-talisman předurčení. Musel být tady.

A vida, už je valoun odvalen a ze země trčí bezbarvá miska. Vytáhli jsme ji. Jak dokonale vytesaná z kamene, ani jedno zubaté nebo poškrábané místo. Jednoduchý a všeobjímající tvar, nic zbytečného, jen dokonalá polokoule, jako orientální koflík.

A kámen je hustý, takový jsem ještě neviděl. To je on, pohár Grálu! Svět bude zachráněn!

Vzpomínám si, jak jsem ho držel v rukou a najednou se na jeho dně odrážely večerní hvězdy. Pohár se stal... průzračným a teplým. Na jeho dně se nesly podivuhodné vize.

Neznámé země a hory až do nebe (Himáláje). Tam někde je soutěska, černá i ve dne. Pod horou je ukrytá jeskyně. Míhotá se v ní smaragdové světlo, ale nikdo se neodváží jej spatřit. Jen ti, kdo jsou zasvěceni do tajemství vesmíru, tam mohou být a toto místo znají.

Jejich těla zakrývají oranžové tógy a mezi nimi... Ježíš. On je tam taky! Uprostřed sálu stojí krystal, velký kámen snesený z hvězd.

Na obloze je hvězda a jmenuje se Orion. Odtud pochází ten kámen. To mě z nějakého důvodu napadlo, když jsem ten pohár držel v ruce. Tehdy se mi vybavilo slovo „Čintamani“. Tak se jmenoval ten krystal, který dával světlo a sílu poznání, moc, ale jen těm, kteří toho byli hodni. Ostatní mohl zničit.

Skrze tento kámen se vchází do země proroků, která se na Východě nazývá Šambala. Stále přemýšlím, odkud se toto poznání vzalo, ale pohár jsem měl stále v rukou.

Tak jsem se dozvěděl, že existoval velký prorok Buddha. Ten měl část kamene. Ale hle, zazářil podivuhodný paprsek a jeskyně se rozzářila fialovým odleskem. Kus kamene se oddělil a tím paprskem z něj vyřezali pohár. Ten dostal Ježíš jako zástavu svého velkého poslání pro svět. A on zachoval tajemství této číše, jak mu bylo přikázáno. A nikdo z jeho učedníků netušil, že ta skromná a šedivá nádoba je posvátný talisman.

Věděl o něm jen další prorok. Přišel k Ježíši, když se právě narodil. Byl to jeden z mudrců z Východu. A teď byl s ním. Říkali mu El Morya.

Ale co to je? Také teď je narozen. To není možné! Ó bílý býku, medvěde - Artuš. Náš náčelník byl kdysi blízko Ježíši! Věděl o poháru a teď, když se znovu narodil, rozhodl se ho přinést sem.

Svět je plný tajemství a žijeme více než jeden život. I křesťané by to měli vědět, ale jejich vůdci to na pokyn ďábla zatajili.

Ježíš vždy nosil tento pohár u sebe a nikdo netušil, co to ve skutečnosti je. Přinesl jej do Judeje jako dar učitelů.

Do naší země jsme jej nesli mnoho let. A opět bitvy, útrapy, stesk po domově, vrzání paluby lodi a křik racků, a jižní slunce Východu vystřídaly jemné paprsky Severu. Šediny nám vyběhly hlavy, ale my jsme se vrátili. Tohle je naše vlast.

Ale kde jsou lidé, tam je válka. Proč je tomu tak na tomto světě - to se snaží pochopit proroci. Chtějí napravit lidský rod. Ale nikdo to zatím nedokázal.

A tak nás na rodném pobřeží přivítalo krupobití šípů. Divoké kmeny neznající pravdu ovládly zemi. Odjakživa žili na jejím okraji. Ale nyní se tam, v srdci „křesťanského světa“, dozvěděli o naší výpravě. Boží náměstek, jak se sám prohlašuje (papež), se rozhodl odejmut nám svatý pohár.

„Nezapadá to do jemu potřebného příběhu Krista. Proč se vynořil, proč? Bude zatemňovat mysly a lidé budou pochybovat o jeho náměstkovském poslání. Najednou se začnou zajímat o jeho původ, a náhle zjistí pravdu o znovuzrození. Ne, musí se mu přinést a skrýt jeho skutečný význam.“ Tak možná uvažoval. A jeho zvědové přispěchali a otočili hlavy divochů.

Chtěli jsme přinést mír do naší země, ale tady vypukla válka. A jen silné zdi hradu nás zachránily před smrtí.

Slavný Artuš s boží pomocí dokázal na chvíli zadržet nápor nepřátel, i naše země se jako by začala zvedat. Každý večer jsme se s náčelníkem scházeli u kulatého kamenného stolu a dívali se do poháru. Byl v něm vidět celý svět.

Ale byl mezi námi zrádce, jako Jidáš. Chtěl ukrást posvátný pohár a předat jej našim nepřátelům.

Noc se setměla, a on se kradl, doslova jako stín. Najednou se pohár na stole zatřpytil, ale jakmile se ho zrádcovy ruce dotkly, rozpadl se v prach. Ten, jenž

položil ruku na Svaté, zděšeně utekl a už ho nikdo nikdy nespatriil. Jediný kousek toho poháru odskočil bokem a kutálel se po deskách podlahy. A teď leží přede mnou.

Opět povstali nepřátelé a oblehli pevnost a byl zahánán náš Medvěd (Artuš v překladu znamená medvěd). Divoši zde opět hospodaří a vzápětí za nimi nastupují cizozemci.

A na této zemi pro nás není místo. Brzy bude svítat a naši nepřátelé budou tady. Jen Merlin, starý čaroděj a kněz dávných bohů, nás odtud odvede do jednoho světa, který zná jen on.

Zvuk kroků, okované dveře se otevírají. To je náčelník, je čas vyrazit na cestu a úlomek kalichu si vezmeme s sebou. Naši nepřátelé nic nedostanou.

...A tu jsem najednou ze strany uviděla starého rytíře. Zamyšlený byl jeho vráscitý obličej a zapletené šedé vlasy.

Do polotmavé místnosti vstoupil náčelník, jak ho ve svých myšlenkách nazýval stařík, vždyť jejich řeč jsem nyní nechápala, nebo spíše necítla. Byl to legendární král Artuš. Jeho postavu halil plášť zažloutlý časem. Pravidelné rysy obličejce byly pokryty sítí vrásek, zešedivěli vlasy, ale oči byly tak čisté a průhledné jako za mlada, když zahlédl pohár v záři slunečního paprsku mezi kameny Stonehenge.

Vzal úlomek starodávneho poháru. A už zástup jezdců sjíždí do rokle. Král a jeho rytíři pod vedením kněze Merlina, znajícího tajemství, tajně vyšli z hradu a ukryli se v roklině.

Starodávny stařec Merlin v dlouhé košili kráčel vpředu. Jeho šedivé vousy vlály ve větru. Pochodně praskaly v předjitřním tichu. Teď se však procesí zastavilo. Merlin pozvedl ruce ke hvězdám a zašeptal pouze jemu známou prosbu. Pak se koně znovu rozjeli a spolu s jezdcí se dali do pohybu. jeden po druhém se ztrácejíce v neznámém paralelním světě. A poslední z nich zmizel...

Údolí ozářil první sluneční paprsek, když se náhle ozval strašlivý třesk. Zdálo se, že hradní zdi se při dotyku paprsku roztrhly a kameny se řítily dolů.

Během několika minut se starobylá pevnost změnila v ruiny. Obléhatelé ukrytí za kopcem prchali v hrůze před kameny, které se za nimi valily.

A nedostali nic. Tajemství poháru upadlo do zapomnění spolu s těmi, kdo ho znali.

Slunce dodnes osvětluje kopce a údolí Británie. Někde tam byl slavný hrad krále Artuše, teď si ho pamatují jen legendy.

Zapsala Valeria Kolcova 22.09.2012